

กลวิธีการสร้างเรื่องแบบสืบสวนสอบสวนในนวนิยายเรื่อง กี่เพ้า TECHNIQUES OF THE DETECTIVE NOVEL IN QIPHAO

สุภารัตน์ ขุนทอง¹ และ สายวรุณ สุณฑโรทก²

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษากลวิธีการสร้างเรื่องแบบสืบสวนสอบสวนในนวนิยายเรื่อง กี่เพ้า จำนวน 589 หน้า เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary) และนำเสนอผลงานการศึกษาในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Analytical Description) โดยกำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัย คือ (1) เพื่อศึกษากลวิธีการสร้างเรื่องแบบสืบสวนสอบสวนในนวนิยายเรื่อง กี่เพ้า และ (2) เพื่อศึกษาวิเคราะห์บทบาทของตัวละครในนวนิยายเรื่อง กี่เพ้า ผู้วิจัยได้ศึกษาเรื่องกลวิธีการสร้างเรื่องแบบสืบสวนสอบสวนในนวนิยายเรื่อง กี่เพ้า โดยศึกษาองค์ประกอบของนวนิยาย ได้แก่ โครงเรื่อง การเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง แก่นเรื่อง ตัวละครในเรื่อง ความขัดแย้งในเรื่อง (ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม) และการปิดเรื่อง

จากการศึกษาพบว่า นวนิยายเรื่อง กี่เพ้า มีการวางโครงเรื่องไว้ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง ในส่วนของการเปิดเรื่องมีการแนะนำตัวละครเอกของเรื่องให้มีความโดดเด่นทั้งในเรื่องการศึกษา ความสามารถ และชาติตระกูลของตัวละคร ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความโดดเด่นของตัวละครที่เป็นตัวดำเนินเรื่องเพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนุกสนานและประทับใจตั้งแต่การเปิดเรื่องจนกระทั่งปิดเรื่องของนวนิยาย ทั้งนี้ผู้แต่งยังเสนอเรื่องราวของปัญหาที่ปรากฏ ความเคลือบแคลงในเรื่อง นอกจากนี้ยังมีเรื่องของความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ และความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคมอีกด้วย

คำสำคัญ: กลวิธี, การสืบสวนสอบสวน, บทบาท

Abstract

This study examines the literary strategies used to create an investigative novel called Qiphao. This study uses documentary research and analytical description to present the findings in details. The purposes of this study are (1) to explore strategies used to structure this investigative novel, and (2) to analyze the roles of each character in Qiphao. In this study, the researcher has critically examined the different components of this novel including the beginning, the middle, the core ideas of the story, the characters, the conflicts within the story (the conflict between humans and the conflict between human and society), and the end.

¹ นักศึกษาลัทธิศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาไทยศึกษา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง E-mail: aomaom206@gmail.com

² รองศาสตราจารย์ ดร. ประจักษ์ศิลปาคม Thai and Language Studies Institute, Faculty of Humanities, Ramkhamhaeng University

From this study, I have found that the author of Qiphao has structured its storyline from the beginning to the ending. Qiphao opens the novel with a striking introduction of the main characters by remarkably highlights their education, talents, as well as family history and social class. This literary device effectively grabs the readers' attention and excites their curiosity to continue reading the story from the beginning to the end. Moreover, the author gradually unfolds the themes of mystery and skepticism throughout the novel, in addition to presenting the conflict between humans and that between humans and society.

Keywords : Tactics, Investigation, the character

บทนำ

นวนิยายเป็นรูปแบบหนึ่งของเรื่องสมมุติ เรื่องสมมุติมีรูปแบบมากมาย ตั้งแต่เป็นเรื่องเกร็ดเล็กๆ น้อยๆ จนเขียนเป็นนวนิยายที่มีขนาดยาวที่สุด เมื่อเรื่องสมมุติเรื่องใดยาวพอที่จะเป็นหนังสือเล่มหนึ่ง แทนที่จะเป็นส่วนหนึ่งของหนังสือ ก็มีความเป็นนวนิยายอยู่ในตัวแล้ว แต่เป็นการพัฒนาในปริมาณมากกว่า นวนิยายเป็นรูปแบบหนึ่งของวรรณกรรมลายลักษณ์ แต่งในรูปของร้อยแก้ว มีลักษณะแตกต่างจากเรื่องแต่งแบบเดิม ที่เรียกว่า นิยาย หรือนิทาน ที่เรียกว่า “นวนิยาย” ก็เพราะถือเป็นนิยายแบบใหม่ (novel) ตามแบบตะวันตก นั่นเอง

พจนานุกรม Webster's New Coollegiate Dictionary ได้ให้ความหมายของคำว่า Novel ไว้ค่อนข้าง กระชับ ดังนี้

Novel : (Fr. Nouvelle = a short story , or It. novella)

A Fictionous prose tale of considerable length, in which characters and actions professing to represent those of real life are portrayed in a plot , also , new generically with the , the type of peose fiction constituten or exemplified by such tales

นวนิยาย : นิยายร้อยแก้วที่สร้างสรรค์ขึ้น มีความยาวพอประมาณ ซึ่งตัวละครและพฤติกรรมต่าง ๆ เท่าที่มุ่งมันจะให้ละม้ายเหมือนบุคคลและพฤติกรรมในชีวิตจริงๆ นั้น ได้รับการถ่ายทอดลงไว้ในโครงเรื่องอันหนึ่ง และเท่าที่ใช้กันโดยทั่วไปในบัดนี้ โดยมีคำว่า the นำหน้า แล้วก็หมายถึงแบบของนิยายร้อยแก้วที่สร้างสรรค์ขึ้น หรือที่แสดงแบบอย่างออกมาด้วยนิทานลักษณะเช่นที่กล่าวมานั้น

นวนิยายเกิดเป็นรูปแบบวรรณกรรมเด่นชัดขึ้นในศตวรรษที่ 18 คริสตกาล คือราวรัชกาลที่ 3 และแพร่หลายในรัชกาลที่ 4 ก่อนที่จะมีคนไทยไปศึกษาในยุโรปเป็นจำนวนมาก ประมาณสามชั่วอายุคน เมื่อมีคนไทยไปศึกษากันมากในยุโรป ช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 19 หรือรัชกาลที่ 5 ในระยะนั้น นักเขียนของไทยที่มีชื่อเสียงในบรรดานักเขียนนวนิยายนั้น ล้วนแต่มีความถนัดในงานเขียนเฉพาะด้านที่แตกต่างกันออกไป เมื่อยุคสมัยเปลี่ยนแปลงไป นักเขียนก็จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนงานเขียนของตนเพื่อให้ตอบสนองความต้องการแก่ผู้อ่าน (สายทิพย์ นุกุณกิจ, 2543, หน้า 171-172)

ผู้อ่านรุ่นใหม่นิยมอ่านนวนิยายลึกลับของขวัญ หรือนวนิยายที่ทำทนายผู้อ่าน เพราะทำให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกสงสัยและอยากติดตามเรื่องราวต่อไปจนจบเรื่อง ซึ่งในเวลานี้ นักเขียนที่ขึ้นชื่อว่าเป็นเจ้าพ่อแห่งนิยายผิคุใหม่ ต้องยกให้พงศกร จินดาวัฒนะ หรือที่ผู้อ่านรู้จักกันในนามปากกา “พงศกร” เป็นนักเขียนที่มีผลงานสร้างสรรค์ และได้รับกระแสตอบรับจากผู้อ่านเป็นอย่างดี พงศกรได้แต่ง นวนิยายชุดผ้าของเอเชีย 5 ประเทศ ประกอบไปด้วยสาปภูษา รอยไหม ลิเน่หาสำหรับ เล่ห์ลุนตยา และกึ่งฟ้า นวนิยายทั้ง 5 เรื่องจะมีผ้าพื้นหลัก 1 ผืนเป็นแก่นเรื่อง โดยแต่ละเรื่องไม่ได้มีเนื้อหาต่อเนื่องหรือเกี่ยวข้องกัน เนื่องจากผู้เขียนได้ให้ความสำคัญกับการลงไปศึกษาข้อมูลของผ้าชนิดต่าง ๆ ที่นำมาเขียนในนวนิยายแต่ละเรื่องอย่างจริงจังและรอบด้าน จึงทำให้นวนิยายแต่ละเรื่องมีรายละเอียดสมจริง น่าสนใจ และยังให้ความรู้กับผู้อ่านอีกด้วย (อรจิรา อัจฉริย์ไพบูลย์, 2555)

นวนิยายเรื่องกึ่งฟ้า ผู้เขียนนำเอาชุดผ้ากึ่งฟ้าผืนสำคัญของสตรีจีนที่มักจะใช้สวมใส่ในพิธีกรรมอันทรงเกียรติมาตั้งเป็นชื่อเรื่อง สื่อแสดงความหมายให้ผู้อ่านรับรู้ว่ามีเนื้อหาของนวนิยายเป็นเรื่องเกี่ยวกับเกียรติยศของชาวจีน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหน้าปกของนวนิยายนำเสนอภาพชุดกึ่งฟ้าสีแดงเลือดนก มีศิลปะลวดลายผ้าปักดอกไม้ประจำชาติจีน สัญลักษณ์แห่งเกียรติยศ ความโชคดี และความร่ำรวย อย่างดอกไม้ต้นลิ้นห่านหวานแหม่นรับกับสีขาวบริสุทธิ์ที่ปลายกลีบ ตัดกับสีเขียวอ่อนของใบไม้ทำให้สะดุดตา เสริมให้นวนิยายเรื่องนี้มีความโดดเด่นน่าอ่านมากยิ่งขึ้น

กึ่งฟ้าเป็นเรื่องราวของภัณฑารักษ์สาวชาวไทยแห่งสถาบันเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย The Costume Institute ณ ประเทศสหรัฐอเมริกา ผู้เขียนให้ตัวละครเอกที่เป็นผู้หญิงดำเนินเรื่อง เนื่องด้วย เธอเป็นผู้หญิงเองมีความรู้ความเชี่ยวชาญเกี่ยวกับผ้าโบราณ อีกทั้งยังเฉลียวฉลาด และมีปฏิภาณ ไหวพริบยอดเยี่ยม เพื่อมาทำหน้าที่เป็นนักสืบ เก็บเงื่อนงำของคดีการฆาตกรรม ผู้อ่านจะได้ติดตามพฤติกรรมของตัวละครตัวนี้อย่างใกล้ชิด อันจะสืบสาวไปถึงตัวฆาตกร โดยใช้กำไลหยกหักกลางที่ฆาตกรสวมใส่ในวันเกิดเหตุเป็นหลักฐานสำคัญที่จะสาวไปถึงตัวฆาตกร

ผู้เขียนมีกลวิธีที่แยบยลด้วยการนำเสนอข้อมูลบนพื้นฐานของความน่าจะเป็นไปได้ ทำให้ผู้อ่านคล้อยตามจากหลักฐานต่าง ๆ ที่มาสนับสนุนว่าตัวละครเอกของเรื่องพบผู้กระทำความผิดตัวจริง กลวิธีดำเนินเรื่องที่สร้างให้ผู้อ่านอยากติดตามเรื่องราวอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ต้นจนจบที่พงศกรใช้เสมอคือการหักมุมเพื่อกระตุ้นให้ผู้อ่านสนใจเข้าไปมีส่วนร่วมรับรู้ ติดตามเสาะแสวงหาข้อมูลเพื่อหาคำตอบในประเด็นปริศนาการเสียชีวิตของหญิงสาว ค้นหาฆาตกรตัวจริงว่าเป็นใคร และอะไรคือสาเหตุที่ฆาตกรตัดสินใจลงมือสังหารหญิงสาวได้อย่างเลือดเย็น

จากการศึกษาผลงานของพงศกรพบว่านวนิยายของพงศกรสนุก ตื่นเต้น น่าติดตามและมีคุณภาพ ซึ่งได้รับความนิยมจากผู้อ่านเป็นอย่างมาก จึงมีผู้จัดละครสนใจนำไปผลิตเป็นละครโทรทัศน์ ได้แก่ เรื่อง สร้อยแสงจันทร์ ทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 ในปี พ.ศ. 2549 เรื่องสาปภูษา ทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 ในปี พ.ศ. 2552 และเรื่องรอยไหมทางสถานีโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 ในปี พ.ศ. 2554 เป็นต้น จากข้อมูลที่พบ มีผู้สนใจศึกษานวนิยายของพงศกร คือ จินณะ รุจิเสนีย์ (2554, หน้า 6) ได้ศึกษาวิเคราะห์เรื่องวิเคราะห์

นวนิยายเหนือธรรมชาติของพงศกร โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์สิ่งเหนือธรรมชาติ ในนวนิยายเหนือธรรมชาติของพงศกร และวิเคราะห์กลวิธีการสร้างความเหนือธรรมชาติในนวนิยายเหนือธรรมชาติของพงศกร จากที่กล่าวมาข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่ายังไม่มีผู้ศึกษากลวิธีการสร้างเรื่องแบบสืบสวนสอบสวน และบทบาทของตัวละครในนวนิยายเรื่องกิ่เพ้า

นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนแบบคลาสสิกเป็นที่นิยมของผู้อ่าน เพราะสร้างความตื่นเต้นให้ผู้อ่าน อีกทั้งยังเป็นเรื่องที่มีโอกาสที่จะเกิดขึ้นจริงในชีวิตปกติของผู้คนโดยทั่วไปน้อยมาก จึงสร้างความอยากรู้อยากเห็นในนวนิยายว่าจุดเฉลยตอนจบจะเป็นเช่นไร ผู้ศึกษาจึงสนใจที่จะศึกษากลวิธีการสร้างเรื่องแบบสืบสวนสอบสวนในนวนิยายเรื่องกิ่เพ้า โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษากลวิธีการสร้างเรื่องแบบสืบสวนสอบสวนในนวนิยายเรื่อง กิ่เพ้า และศึกษาวิเคราะห์บทบาทของตัวละครในนวนิยายเรื่องนี้ ว่ามีกลวิธีการสร้างเรื่องแบบสืบสวนสอบสวนอย่างไร และศึกษาวิเคราะห์บทบาทของตัวละครในเรื่องว่ามีบทบาทและมีความสำคัญในการร้อยเรียงเรื่องราวในนวนิยายอย่างไร การศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) โดยศึกษาจากนวนิยายเรื่องกิ่เพ้า ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 5 พ.ศ. 2555 จำนวน 589 หน้า เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับนวนิยายของพงศกร นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน สถานภาพและบทบาทของตัวละคร จากนั้นวิเคราะห์ข้อมูลตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาและนำเสนอผลการศึกษาในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ (Analytical Description)

ผลการศึกษา

นวนิยายเรื่องกิ่เพ้าของพงศกร เป็นนวนิยายรักที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับคดีฆาตกรรม มีการสืบสวนสอบสวนเข้ามาเกี่ยวข้อง มีการหาหลักฐานประกอบกับการใช้ความสามารถและการวิเคราะห์ข้อมูลของตัวนักสืบ เพื่อหาสาเหตุและแรงจูงใจของฆาตกร สามารถจัดได้ว่าเป็นนวนิยายประเภทแนวสืบสวนสอบสวน ซึ่งมีการสร้างความลึกลับและความสงสัยให้กับผู้อ่านได้เป็นอย่างดี ทำให้ผู้อ่านอยากติดตามเรื่องราวตั้งแต่ต้นเรื่องจนจบเรื่อง ผู้เขียนได้ใช้คดีปริศนาหรือการฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในเรื่องมาเป็นการเปิดเรื่อง โดยให้เพกา หญิงสาวที่มีความเก่งกล้าสามารถ ความฉลาดรอบรู้ และมีปฏิภาณไหวพริบดี ทำหน้าที่สืบสวนสอบสวนคดีการฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในเรื่อง

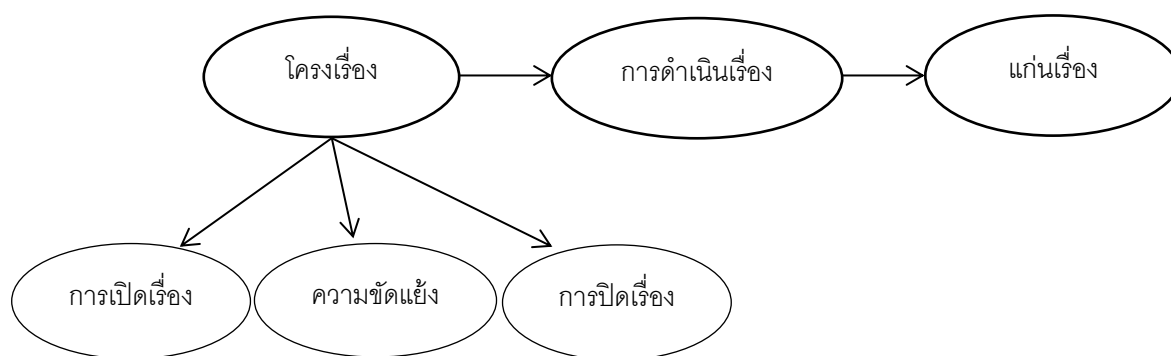
จากการศึกษานวนิยายเรื่องกิ่เพ้า พบว่าเป็นนวนิยายที่มีการกล่าวถึงเรื่องเสื้อผ้าและวัฒนธรรมการแต่งกายของสตรีจีน นอกจากจะกล่าวถึงความงดงามของชุดกิ่เพ้าที่สตรีจีนมักสวมใส่แล้ว ยังมีเรื่องของภูตผีเข้ามาเกี่ยวข้องด้วย สามารถสร้างความตื่นเต้นสยองขวัญให้กับผู้อ่าน รวมทั้งมีการสะท้อนให้เห็นถึงเรื่องราวปริศนาและความลึกลับที่นำไปสู่การสืบสวนสอบสวนเพื่อไขปริศนาในเรื่อง

ผู้ศึกษาพบว่านวนิยายเรื่องกิ่เพ้า มี “กลวิธีการสืบสวน” หมายถึง วิธีการที่นักสืบใช้ค้นหาข้อมูล วัตถุพยาน หรือหลักฐานต่าง ๆ เพื่อวิเคราะห์หาตัวผู้กระทำความผิด และมูลเหตุจูงใจในการก่อคดี (นาฏอนงค์ พวงสมบัติ, 2554, หน้า 6) นอกจากจะมีวิธีการสืบสวนโดยพิจารณาถึงหลักฐานแล้ว วิธีการคิดของนักสืบใน

เรื่องเป็นวิธีคิดแบบ Armchair Detective หมายถึง วิธีการคิด อนุมาน หาเหตุผลของการกระทำที่สามารถเข้าใจถึงวิธีการของคนร้ายได้ (อังคณา สุขวิเศษ, 2544, หน้า 71)

ดังนั้น วรรณกรรมแนวสืบสวนสอบสวนจึงมีความหมายว่า วรรณกรรมที่เกี่ยวกับการสืบหาตัวผู้ร้ายและการคลี่คลายปมปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในเรื่อง นักสืบจะรวบรวมข้อมูลจากพยานหลักฐานและเปิดเผยเรื่องราวทั้งหมดในตอนท้ายเรื่อง (นาฏอนงค์ พวงสมบัติ, 2554, หน้า 6) จากการวิเคราะห์ทฤษฎีการสร้างเรื่องแบบสืบสวนสอบสวนในนวนิยายเรื่องกึ่งเพ้า ผู้ศึกษาพบว่า การสืบสวนสอบสวนนวนิยายเรื่องกึ่งเพ้าสามารถจำแนกเนื้อหาออกเป็น โครงเรื่อง การดำเนินเรื่อง และแก่นเรื่อง

การสืบสวนสอบสวนในนวนิยายดังกล่าว วิเคราะห์ได้จากเนื้อหาในนวนิยาย และศึกษาวิเคราะห์บทบาทของตัวละครแนวสืบสวนสอบสวน ประกอบกับการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง สามารถสรุปได้ดังนี้



โครงเรื่อง ของนวนิยายเรื่องกึ่งเพ้า ประกอบด้วยการเปิดเรื่องโดยการแนะนำตัวละครเอกของเรื่องให้มีความโดดเด่นทั้งในเรื่องการศึกษา ชาติตระกูล และความสามารถเหนือตัวละครอื่น ๆ เพกาเป็นตัวละครเอกที่ดำเนินเรื่องตั้งแต่ต้นจนจบ เป็นตัวละครที่ทำหน้าที่สืบเรื่องราวคดีฆาตกรรมปริศนา และต้องการทวงความยุติธรรมให้กับผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นฆาตกร ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสามารถและความโดดเด่นของตัวละครที่เป็นตัวดำเนินเรื่อง เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลินและประทับใจตั้งแต่การเปิดเรื่องจนกระทั่งการปิดเรื่องของนวนิยาย สามารถสรุปได้ดังนี้

การเปิดเรื่องของนวนิยายกึ่งเพ้า เป็นการเปิดเรื่องแบบสืบสวนสอบสวน โดยเล่าถึงตัวละครเอกคือเพกาได้สังเกตเห็นรอยขาดและรอยเลือดบริเวณหน้าอกของชุดกึ่งเพ้าสีแดงที่บังเอิญถูกส่งมาพร้อมกับชุดกึ่งเพ้าอีกสามสิบชุดที่ได้ขอยืมมาจากบ้านตระกูลเจ้า เพื่อนำมาจัดนิทรรศการกึ่งเพ้าโบราณ ความผิดปกติของชุดกึ่งเพ้าสีแดงชุดนั้น ทำให้เพกาเกิดความสงสัยและต้องการที่จะสืบหาตัวเจ้าของชุดกึ่งเพ้า เมื่อเพกาได้ลองสวมชุดกึ่งเพ้าทำให้เธอมองเห็นวิญญาณของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งกำลังสวมกึ่งเพ้าชุดเดียวกันกับที่เธอกำลังสวมใใส่อยู่ในขณะนี้ “...พี...เพกาชนลูกชู้ คนปกดิจะต้องมีตาคำลี แต่ผู้หญิงที่มองจ้องหล่อนแน่งนี้ ในกระจกมีแต่ดวงตาขุนขาวปราศจากตาคำ ริมฝีปากซีดเขียวดวงหน้าเขียวคล้ำ รอบดวงตามีรอยคำวงใหญ่ แบบนี้ไม่ใช่ดวงหน้าและแววตาของมนุษย์แน่ ๆ” (พงศกร จินดาวัฒน์, 2555, หน้า 40) เพกาเห็นภาพเหตุการณ์ที่ผู้หญิง

ตรงหน้าของเธอกำลังถูกแทงด้วยมีด ซึ่งเป็นจุดเดียวกันกับรอยขาดบริเวณหน้าอกของชุดกิ๊พที่เธอสนใจ จึงทำให้เพกาเก็บเรื่องราวปริศนานี้ไว้เพื่อหาสาเหตุการเสียชีวิต และวิญญาณของผู้หญิงที่ปรากฏให้เพกา เห็นนั้นเธอคือใคร เกี่ยวข้องอย่างไรกับชุดกิ๊พสีแดง

ความขัดแย้งในนวนิยายเรื่องกิ๊พเป็นส่วนหนึ่งในการเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่าง ตัวละครให้เข้ากับการสืบหาตัวคนร้ายได้ กล่าวคือตัวละครนักสืบสามารถใช้ความขัดแย้งที่ปรากฏ เป็นแนวทางในการสืบสวนสอบสวนหาความจริงของการฆาตกรรม ซึ่งผู้เขียนได้สร้างความขัดแย้งแบ่งได้เป็น 2 ลักษณะด้วยกัน ได้แก่

1. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ ซึ่งเป็นความขัดแย้งของตัวละครหวังลีฝิงคุณนายใหญ่ของบ้านตระกูลเจ้ามีความขัดแย้งกับหลินเหมยอิง ผู้มีศักดิ์เป็นคุณนายรอง สาเหตุเกิดจากสามีของตนได้พาภรรยาน้อยมาอยู่ในบ้านเดียวกัน จึงทำให้หวังลีฝิงคอยพุดจาเสียดสีหลินเหมยอิงและ ลูกสาวเธออยู่บ่อย ๆ “หัดอบรมลูกสาวของเธอเสียบางเหมยอิง อย่าปล่อยให้มันเสียไม่ดีที่ยั่วระรานคนอื่นแบบนี้ เสียแรงที่คุณที่เก็บเอามาเลี้ยงระไน หมายถึงให้เป็นเพชร...แต่กรวดทรายอย่างไรก็คือกรวดทรายวันยังค่ำ” (พงศกร จินดาวัฒน์, 2555, หน้า 120) แสดงให้เห็นถึงความขัดแย้งระหว่างหวังลีฝิงและหลินเหมยอิงที่ปรากฏในเรื่องได้อย่างชัดเจน

2. ความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับสังคม จากนวนิยายเรื่องกิ๊พ ผู้เขียนนำเสนอความขัดแย้งในมุมมองของสังคมที่เห็นได้ชัดเจนคือ การกำหนดให้ตัวละครมีพฤติกรรมเบี่ยงเบนทางเพศหรือเรียกได้ว่าเป็นกลุ่มเพศที่สาม โดยทั่วไปในสังคมของคนจีนไม่สามารถยอมรับพฤติกรรมรักร่วมเพศได้ จะถูกมองว่าเป็นสิ่งผิดปกติ เป็นสิ่งต้องห้าม น่ารังเกียจ เป็นที่อับอายของวงศ์ตระกูล จากความเชื่อมายาวนานจากที่สังคมจีนถูกรอบไว้ด้วยคำสอนของขงจื้อ ซึ่งมีอิทธิพลต่อจีนมายาวนานกว่า 2000 ปี จนถึงปัจจุบัน ในนวนิยายได้กำหนดให้ผู้ที่มิพฤติกรรมรักร่วมเพศเป็นลูกชายคนโตของตระกูล ซึ่งเป็นสิ่งร้ายแรงและยากที่จะได้รับการยอมรับ ในสังคมจีนให้ความสำคัญกับลูกชายคนโตมากที่สุด เพราะจะเป็นคนที่สืบเชื้อสายวงศ์ตระกูล เป็นเสาหลักสำคัญในการหาเลี้ยงครอบครัว และเป็นคนที่เลี้ยงดูพ่อแม่ ตัวละครหมิงซานในเรื่อง เป็นลูกชายคนโตของตระกูลเจ้า ถูกคาดหวังให้เป็นผู้ที่สืบทอดธุรกิจของครอบครัวและจะต้องแต่งงานกับผู้หญิงที่พ่อแม่เลือกให้เท่านั้น แต่เมื่อความจริงของ หมิงซานถูกเปิดเผยว่ามีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน ทำให้ไม่เป็นที่ยอมรับจากสังคมจีนเป็นที่น่าอับอาย น่ารังเกียจ และยังขาดความน่าเชื่อถือในการทำธุรกิจของตระกูล

การปิดเรื่อง นวนิยายเรื่องกิ๊พมีการปิดเรื่องแบบพลิกความคาดหมายของผู้อ่าน มีการอธิบายวิธีการสืบสวนสอบสวน การเปิดเผยตัวฆาตกร และวิธีการที่ฆาตกรใช้ก่อคดีเป็นสิ่งที่ผู้อ่านคาดไม่ถึง การปิดเรื่อง โดยให้ตัวนักสืบเพกาอธิบายเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น พร้อมทั้งเปิดเผยตัวฆาตกร แรงจูงใจในการก่อคดี วิธีการสืบสวน รวมทั้งเหตุผลที่นักสืบได้ดำเนินการสืบสวนตลอดทั้งเรื่อง จึงเป็นการจบเรื่องที่สมบูรณ์ กล่าวคือ เพกาสามารถสืบหาตัวฆาตกรที่ลงมือฆ่าสุคนธาได้ในที่สุด นั่นก็คือ “หวังลีฝิง” คุณนายใหญ่ของบ้านตระกูลเจ้า ผู้ที่คอยดูแลความเรียบร้อยและสารทุกข์สุขของทุกคนในบ้าน การที่หวังลีฝิงลงมือทำร้ายสุคนธาเกิดจากความรักของแม่ เพื่อต้องการปกป้องศักดิ์ศรีของลูกชายและชื่อเสียงของวงศ์ตระกูล จึง

ทำให้เกิดอารมณ์ชั่ววูบและพลั้งมือ เป็นเหตุให้สุคนธาเสียชีวิต และได้โยนความผิดให้หญิงเหวี่ยงเหอเป็นแพะรับบาปแทนตนเพื่อต้องการให้ตัวเองพ้นจากความผิด

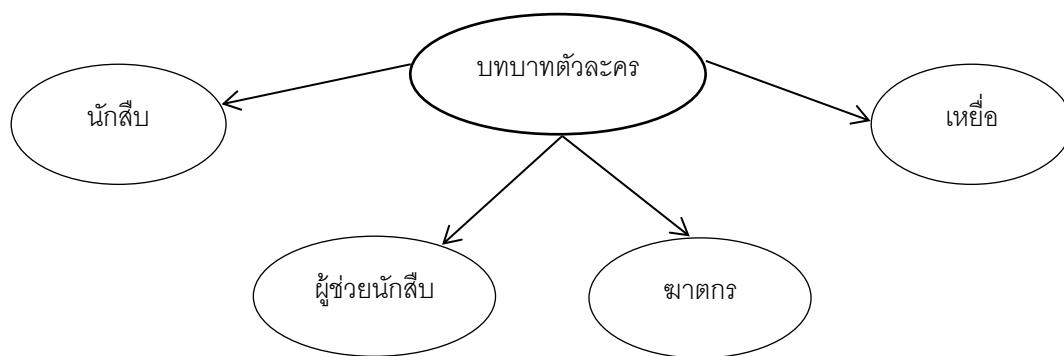
การดำเนินเรื่อง นวนิยายเรื่องก๊ี้เพ้า กล่าวได้ว่าเป็นการดำเนินเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นหรือการเรียงตามลำดับเวลา เนื่องจากการเล่าเรื่องโดยเริ่มจากเพ้าได้สังเกตเห็นรอยขาด และรอยเลือดของชุดก๊ี้เพ้า “รอยขาดเล็กๆ และคราบสีแดงคล้ำนั้นเหมือนกับว่า ก่อนหน้านี้นี้ก๊ี้เพ้าบนหุ่นแสดงเคยถูกวัตถุมีคมแทงทะลุผ่าน” (พงศกร จินดาวัฒน์, 2555, หน้า 37) ทำให้เพ้าเกิดความสงสัย และต้องการหาคำตอบจากก๊ี้เพ้าชุดนั้น และเมื่อเธอได้ลองสวมชุดก๊ี้เพ้า ทำให้เธอเห็นเป็นภาพนิมิตคล้ายวิญญาณของผู้หญิงคนหนึ่งมีสีหน้าและดวงตาเต็มไปด้วยความหม่นเศร้าและสับสน “ดวงตาของผู้หญิงในกระจกที่มองตรงมา... ขาวขุ่น มองไม่เห็นตาดำ” (พงศกร จินดาวัฒน์, 2555, หน้า 40) เพ้าจึงวิเคราะห์เหตุการณ์ที่เธอได้พบเจอและเก็บรวบรวมหลักฐาน ข้อมูลการสืบสวนสอบสวนทั้งหมดที่เธอได้มา สามารถระบุได้ว่าหวังลี่ผิงคือผู้ที่อยู่เบื้องหลังการเสียชีวิตของสุคนธาผู้เป็นเจ้าของชุดก๊ี้เพ้าสีแดงชุดนั้น

แก่นเรื่อง นวนิยายเรื่องก๊ี้เพ้า ผู้เขียนต้องการให้เนื้อเรื่องแสดงให้เห็นถึงธรรมชาติของมนุษย์ เช่นความรัก โลภ โกรธ หลง เป็นต้น เนื้อเรื่องส่วนหนึ่งในนวนิยายก๊ี้เพ้าได้แสดงออกถึงความรักของหวังลี่ผิงผู้เป็นแม่ที่ต้องการจะปกป้องหมีงาช้างลูกชายคนโต ด้วยความรัก ความห่วงใย ซึ่งเป็นธรรมชาติของคนเป็นแม่ที่มีต่อลูก “ฉันเกรงว่าเหวี่ยงเหอจะชวนหมีงาช้างไปในทางที่เสื่อมเสีย บ้านของเขายากจนมาก ลำบากขนาดนี้จะมาหลอกเอาเงินลูกเราหรือเปล่าก็ไม่รู้...” (พงศกร จินดาวัฒน์, 2555, หน้า 175) ด้วยความรัก ความห่วงใยของหวังลี่ผิง เธอได้วางแผนอนาคตให้กับหมีงาช้างไว้เป็นอย่างดี ในฐานะลูกชายคนโตของตระกูล หมีงาช้างจะต้องเป็นผู้ดูแลธุรกิจของทางตระกูลเจ้า เมื่อหวังลี่ผิงได้รู้ว่าสุคนธา คู่หมั้นของหมีงาช้างรับรู้เรื่องที่หมีงาช้างมีพฤติกรรมรักเพศเดียวกัน และต้องการจะเปิดเผยเรื่องนี้ หวังลี่ผิงจึงได้ลงมือทำร้ายสุคนธาจนเสียชีวิต เพราะไม่สามารถรับความจริงที่จะเกิดขึ้นหากเรื่องดังกล่าวถูกเปิดเผยออกไป จึงเป็นเหตุจูงใจให้ลงมือทำร้ายผู้อื่นโดยการพลั้งมือแทงสุคนธาจนเสียชีวิต เพียงต้องการจะปกป้องชื่อเสียงของลูกและวงศ์ตระกูลให้รอดพ้นจากการดูถูกจากสังคม ทำให้ตนเองต้องตกเป็นฆาตกรโดยไม่ได้ตั้งใจ

จากลำดับเหตุการณ์ การร้อยเรียงเรื่องราวในนวนิยายเรื่อง ก๊ี้เพ้า มีการวิเคราะห์องค์ประกอบและกลวิธีการสร้างเรื่องแบบสืบสวนสอบสวนตั้งแต่การวางโครงเรื่อง การลำดับเหตุการณ์ในเรื่อง การดำเนินเรื่อง และมีแก่นเรื่องแสดงให้เห็นถึงความรัก โลภ โกรธ หลงของมนุษย์ ความเป็นปกติธรรมดาของมนุษย์ในเรื่องแสดงให้เห็นถึงสิ่งที่เกิดจากการกระทำของฆาตกร เกิดจากการพลาดพลั้ง ไม่ได้ตั้งใจไม่ได้วางแผน แต่ทำให้ผู้อื่นเสียชีวิต จากอารมณ์และความต้องการลึก ๆ ภายใต้นิहितใจ จากที่ตนคาดหวังและต้องการให้เป็น เมื่อเกิดเหตุมีคนตายขึ้นจริงแล้ว ก็กลัวความผิด จึงได้สร้างเรื่องโยนความผิดไปให้ผู้อื่น เพื่อให้ตัวเองพ้นจากความผิด ผลกระทบจากการกระทำตามอารมณ์โดยขาดความยั้งคิด ก่อให้เกิดความสูญเสียชีวิตของคนหนึ่งคน และยังทำให้คนที่ไม่เกี่ยวข้องต้องเดือดร้อนเป็นแพะรับบาปว่าเป็นผู้ก่อเหตุฆาตกรรม

การศึกษาบทบาทของตัวละครในนวนิยายพบว่า ตัวละคร คือ ผู้ที่มีบทบาทในเรื่องและสามารถนำพาเรื่องไปสู่จุดมุ่งหมายได้ โดยทั่วไปผู้ประพันธ์จะจำลองลักษณะนิสัย พฤติกรรม และบุคลิกลักษณะต่าง ๆ

ของตัวละครไว้ การแตงนวนิยายแต่ละเรื่องผู้เขียนจะให้ความสำคัญกับการสร้างตัวละคร เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจตัวละคร ทั้งด้านลักษณะนิสัย บทบาท และความหลายหลายของตัวละครในเรื่อง “ตัวละคร” เป็นสิ่งที่แสดงพฤติกรรมจนเกิดเหตุการณ์ในเรื่องมีอยู่ 2 ประเภท คือ ตัวละครเอกและตัวละครย่อย ตัวละครเอกทำหน้าที่ดำเนินเรื่องโดยตลอด ส่วนตัวละครย่อยทำหน้าที่เป็นตัวละครประกอบและเสริมให้ตัวละครเอกเด่นขึ้นมา (ชไมพร พรเพ็ญพิพัฒน์, 2549, หน้า 29) ประเภทของตัวละครแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ ตัวละครเอกหรือตัวละครสำคัญ และตัวละครรองหรือตัวละครประกอบ ตัวละครเอก คือตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในการดำเนินเรื่องหรือตัวละครที่เป็นศูนย์กลางของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเรื่อง (นาฏอนงค์ พวงสมบัติ, 2554, หน้า 45) บทบาทตัวละครในนวนิยายเรื่องกึ่งฟ้า สามารถสรุปได้ดังนี้



นักสืบ เป็นตัวละครที่มีความสามารถ เฉลียวฉลาด ช่างสังเกต มีไหวพริบ สามารถวิเคราะห์เหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างรอบคอบ ตัวละครนักสืบจะทำหน้าที่คลี่คลายปมปริศนาทั้งหมดที่เกิดขึ้นในเรื่อง ซึ่งในนวนิยายเรื่องกึ่งฟ้า เพกาเป็นตัวละครที่ทำหน้าที่เป็นนักสืบและเป็นตัวละครหลัก เริ่มไขปริศนาจากชุดกึ่งฟ้าสีแดงเลือดนก เพกาเกิดความสงสัยเกี่ยวกับคดีฆาตกรรมปริศนา ทำให้เธอมีเป้าหมายในการสืบหาความจริง เธอจึงเดินทางไปบ้านตระกูลเจ้า ดังข้อความที่ว่า “หากได้เดินทางไปยังคฤหาสน์ตระกูลเจ้า หล่อนก็จะมีโอกาสสืบเรื่องราวลึกลับเบื้องหลังกึ่งฟ้าปริศนาชุดนั้น เพื่อให้หายจากความรู้สึกกลางแกล้งใจเสียที...” (พงศกร จินดาวัฒน์, 2555, หน้า 84) การทำหน้าที่ของนักสืบเพกา นอกจากการสอบถามข้อมูลจากสมาชิกในบ้านตระกูลเจ้าแล้ว เธอยังใช้วิธีการตามหาตัวเหยียงเหว่ยเหอ ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของเจ้าหมีงูชาน ลูกชายคนโตของบ้านตระกูลเจ้า คนที่ตกเป็นผู้ต้องสงสัย ในการเสียชีวิตของสุคนธา เพราะเพกาเชื่อว่าเหยียงเหว่ยเหอไม่ได้เป็นฆาตกรอย่างที่ทุกคนในบ้านตระกูลเจ้ากล่าวหา จากข้อความที่ว่า “อย่างที่ฉันบอกละคะ...ฉันไปรู้เรื่องของคุนเหว่ยเหอกับคุนสุคนธาเข้าโดยบังเอิญ และฉันเชื่อว่าลูกชายของอาจือไม่ใช่ฆาตกร...ก็เลยอยากช่วยเขาให้พ้นจากข้อกล่าวหา” (พงศกร จินดาวัฒน์, 2555, หน้า 474) เรื่องราวปริศนาที่ทุกคนในบ้านตระกูลเจ้าตั้งใจลืมและไม่อยากจะขุดคุ้ยมันขึ้นมาอีกถูกเปิดเผยด้วยข้อมูลที่นักสืบพยายามรวบรวมและวิเคราะห์ความเป็นไปได้ในการตามหาตัวฆาตกรตัวจริงมาลงโทษ และต้องการคืนความยุติธรรมให้กับผู้ที่ต้องตกเป็นผู้ต้องสงสัยเกี่ยวกับคดีนี้ จนได้ข้อมูลว่า หวังลี่ผิงคุณนายใหญ่ของบ้านตระกูลเจ้า

ผู้ที่คอยดูแลความเรียบร้อย ทุกข์สุขของทุกคนในบ้านคือผู้ที่อยู่เบื้องหลังคดีปริศนานี้ ดังตัวอย่างที่ว่า “คุณฆ่าคุณสุคนธาเพียงเพราะเธอไม่ยอมแต่งงานกับคุณหมิงซานใช่ไหมคะ...เท่านั้นยังไม่พอคุณยังใจคอเหี้ยมโหดพอที่จะโยนความผิดให้คุณเหยี่ยวเหออีกด้วย” (พงศกร จินดาวัฒนะ, 2555, หน้า 550) จึงสามารถสรุปได้ว่าตัวละครนักสืบในเรื่องมีความมุ่งมั่น ทุ่มเทในการทำหน้าที่สืบหาความจริง ได้สมบทบาทของนักสืบมีการเดินเรื่องอย่างเป็นเหตุเป็นผล ส่งผลให้นวนิยายน่าติดตามและสุดท้ายก็ประสบความสำเร็จตามที่ตั้งใจไว้

ผู้ช่วยนักสืบ มีบทบาทหน้าที่เป็นผู้ที่คอยให้ข้อมูลกับนักสืบ ถือได้ว่าเป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญเนื่องจากตัวละครที่เป็นผู้ช่วยนักสืบนั้นจะต้องเป็นตัวละครที่ดำเนินเรื่องไปพร้อมกับนักสืบ อาจจะเริ่มต้นโดยการเริ่มสืบสวนหรือการให้ข้อมูล จนกระทั่งพบตัวคนร้าย และสามารถอธิบายถึงเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นได้ ...ตัวละครซึ่งทำหน้าที่เป็นเพื่อน และเป็นผู้ช่วยของนักสืบในการสืบสวนคดีที่เกิดขึ้นถือได้ว่าเป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญ เนื่องจากนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวนต่างใช้ตัวละครเพื่อนนักสืบในการดำเนินเรื่อง โดยการจดบันทึกเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดตั้งแต่เริ่มต้นการสืบสวน จนพบตัวคนร้าย และอธิบายเหตุการณ์ทั้งหมด ซึ่งล้วนแต่เป็นการเล่าเรื่องผ่านมุมมองของตัวละครสำคัญตัวนี้ การดำเนินเรื่องเป็นการเล่าเรื่องย้อนอดีต โดยเพื่อนนักสืบจะเป็นผู้เล่าเรื่องราว รวมทั้งอธิบายวิธีการสืบสวนสอบสวนของนักสืบ และให้ข้อมูลหลักฐานตามที่เพื่อนนักสืบได้เห็นและเข้าใจ เพื่อนนักสืบจะต้องมีความสามารถด้อยกว่านักสืบทั้งในด้านการกระทำและความคิด ซึ่งเป็นกลวิธีของผู้เขียนในการจำกัดการรับรู้ข้อมูลของผู้อ่าน เพื่อไม่ให้รู้ความคิดและการกระทำของนักสืบทั้งหมด มิฉะนั้นจะทำให้เรื่องขาดความลึกลับ ไม่น่าติดตาม (อังคณา สุขวิเศษ, 2544, หน้า 87)

เหยี่ยวเหว่ยเหอคือตัวละครที่เป็นผู้ช่วยนักสืบ เพราะสามารถหาข้อมูลเพิ่มเติมที่นอกเหนือจากที่นักสืบค้นพบความจริง เหยี่ยวเหว่ยเหอทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยนักสืบที่ดีโดยการบอกข้อมูลและเบาะแสที่เกี่ยวข้องกับตัวคนร้ายในวันที่เกิดเหตุฆาตกรรมขึ้น ดังตัวอย่างที่ว่า “กลิ่น... ผมไม่เห็นหน้าคนคนนั้น แต่ผมได้กลิ่น” (พงศกร จินดาวัฒนะ, 2555, หน้า 548) ซึ่งเป็นที่เข้าใจและรู้ได้แน่ชัดว่ากลิ่นที่ผู้ช่วยนักสืบจำได้ดีในวันที่เกิดเหตุบอกนั้นเป็นกลิ่นน้ำมันหอมระเหยที่ฆาตกรใช้เป็นกลิ่นประจำตัว ซึ่งการทำหน้าที่ของผู้ช่วยนักสืบแม้ว่าเป็นเพียงการช่วยหาหรือให้ข้อมูลเพิ่มเติมเท่านั้น แต่เป็นการช่วยให้นักสืบสามารถปิดคดีได้อย่างรวดเร็วและถูกต้อง

ฆาตกร ตัวละครที่มีบทบาทในการสร้างปมของเรื่อง คนร้ายในแต่ละตัวจะต้องมีเหตุหรือปัญหาที่สามารถจูงใจก่อให้เกิดคดีหรือปมปริศนาที่แตกต่างกันออกไป สาเหตุที่ต้องกระทำอาจเกิดจากความรัก ความโลภ ความโกรธ หรือความหลง เป็นต้น ...ผู้ร้ายในวรรณกรรมแนวสืบสวนสอบสวนจัดเป็นตัวละครเอก เพราะเป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญในการสร้างปมปัญหาในเรื่อง ตัวละครผู้ร้ายแต่ละตัวจะมีเหตุจูงใจในการก่อคดีที่แตกต่างกัน ผู้ร้ายก่อคดีเพราะความแค้น ความโลภ หรือความรักที่ไม่สมหวัง เป็นต้น (นาฏอนงค์ พวงสมบัติ, 2554, หน้า 46) ถือได้สิ่งเหล่านี้เป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่สามารถเกิดขึ้นได้ ฆาตกรเป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญหรือมีความเทียบเท่ากับตัวละครเอกของเรื่อง เป็นตัวละครที่นักสืบจะต้องค้นหาเพราะเป็นตัวละครสำคัญที่ทำให้เกิดความลึกลับซับซ้อน นวนิยายเรื่องก็แพ้ผู้เขียนต้องการสร้างให้หวังลึกลับเป็นตัวละคร

ที่มีบทบาทเป็นคนธรรมดาแต่มีเหตุจูงใจให้ก่อคดีฆาตกรรมขึ้นซึ่งเกิดจากความรักของผู้เป็นแม่เพียงต้องการจะปกป้องลูก จึงกลายเป็นความพลาดพลั้งให้เกิดการกระทำหรือแรงผลักดันที่อยู่ภายในใจอีกทั้งเกิดจากอารมณ์และแรงกระตุ้นจากเหยื่อ ดังที่ตัวละครเล่าว่า

...บอกแล้วไงว่าฉันไม่ได้ตั้งใจ... หวังลีผิงเถียง ...ฉันถือมีดปกปิดผลไม้มัน
ที่นั่งเพยเพยมันเอาขึ้นไปไว้ที่ห้องดอกไม้ ตั้งใจจะบังคับให้เมย์ลีกราบเท้า
ขอโทษฉันในสิ่งที่มันกระทำลงไป...แต่คนอย่างมันหัวแข็ง คือด้าน แทนที่
จะขอโทษ มันกลับหัวเราะดีใจว่า หมิงซานตายไปเสียได้ก็ดี ที่นี้มันก็จะได้
แต่งงานกับหมิงเทียนโดยไม่มีอุปสรรค...
น้ำตาของผู้เป็นมารดาไหลนองหน้า น้ำเสียงของหวังลีผิงเศร้าสลด ก่อนจะ
กลับกริ้วกราดขึ้นเป็นพักๆ

...มันอยู่ในชุดที่เพ้าที่นางชีวหลานให้พ่อมันตัดขึ้นมาเป็นชุดวิวาห์...ทำแบบนี้
มันเขี่ยกันเกินไปหน่อยแล้ว...ฉันก็เลยกระชากผมมัน แล้วก็ แทะ แทะ แทะ...

(พงศกร จินดาวัฒนะ, 2555, หน้า 556)

ความรักลูกทำให้หวังลีผิงตกเป็นฆาตกรโดยมิได้ตั้งใจ การเป็นฆาตกรของหวังลีผิงเกิดจากการพลั้งมือด้วยอารมณ์โกรธเป็นเหตุให้เธอพยายามต้องปิดบังเรื่องราวที่เกิดขึ้น และใช้วิธีโยนความผิดให้ผู้อื่นกลายเป็นแพะรับบาปแทนตน

เหยื่อ เป็นตัวละครที่ได้รับผลจากการกระทำของผู้ร้ายภายในเรื่อง ซึ่งผู้เขียนได้กำหนดให้ตัวละครผู้ถูกทำร้ายได้มีบทบาทในเรื่อง ...ตัวละครผู้ถูกทำร้ายจัดเป็นตัวละครรอง เพราะเป็นตัวละครที่ได้รับผลจากการกระทำของผู้ร้ายในเรื่อง ผู้อ่านจะทราบเรื่องราวต่าง ๆ ของตัวละครผู้ถูกทำร้ายจากการสืบสวนของนักสืบเมื่อเกิดคดีขึ้นแล้ว ดังนั้นผู้ถูกทำร้ายจึงไม่ปรากฏบทบาทอื่นในเรื่องนอกจากเป็นผู้ที่ได้รับผลจากการกระทำของผู้ร้าย... (นาฏอนงค์ พวงสมบัติ, 2554, หน้า 48)

นวนิยายเรื่องก็เพ้า ผู้เขียนได้กำหนดให้สุคนธา เมย์ลีหรือเหมย์ลีเป็นตัวละครที่ตกเป็นเหยื่อหรือผู้ถูกทำร้ายจากการกระทำของคนร้ายหรือฆาตกรในเรื่อง ผู้เขียนได้ให้ตัวละครนี้ปรากฏตัวให้นักสืบหรือเพกาได้เห็นเพื่อทวงความยุติธรรมให้กับตัวเองทำให้ตัวละครนั้นได้มีบทบาทมากขึ้น

สุคนธาเหยื่อรายแรก เป็นผู้หญิงที่มีบุคลิกลักษณะเรียบร้อย และเป็นพี่รักของคนในบ้านตระกูลเจ้าความน่ารักและเรียบร้อยของสุคนธาในสายตาของทุกคนในบ้านตระกูลเจ้าเปลี่ยนไป เมื่อเธอได้เปิดเผยเรื่องราวการเป็นรักร่วมเพศของหมิงซานออกมา “คุณพ่อคะ ที่หนูไม่แต่งกับพี่หมิงซานก็เพราะว่าพี่หมิงซานไม่ได้รักผู้หญิง แต่รักผู้ชายด้วยกัน...” (พงศกร จินดาวัฒนะ, 2555, หน้า 276) นอกจากจะเป็นการทำลายชื่อเสียงทางสังคมไปแล้ว ยังทำให้ตระกูลเจ้าทุกคนต้องเกิดความอับอาย ซึ่งเป็นสาเหตุให้เธอตกเป็นเหยื่อในที่สุด

เหลียงเหว่ยเหอผู้ตกเป็นผู้ต้องสงสัยเกี่ยวกับการเสียชีวิตของสุคนธา มีบทบาทเป็นทั้งผู้ช่วยนักสืบ ผู้ถูกกล่าวหา และเหยื่อในขณะเดียวกัน การปรากฏตัวของเหลียงเหว่ยเหอ ทำให้เป็นที่พึงเล็งของฆาตกรและ หวังที่จะมาปิดปากเหลียงเหว่ยเหอ เพราะกลัวว่าหากเหลียงเหว่ยเหอนำเรื่องการเสียชีวิตของสุคนธาไปบอกให้กับ ทุกคนได้รู้ อาจจะทำให้คดีมีการรื้อฟื้นขึ้นมาใหม่ และทำให้ตำรวจสืบสาวราวเรื่องมาถึงตัวเองได้ เหลียงเหว่ยเหอ คือเป้าหมายที่ฆาตกรวางแผนไว้แล้วว่าจะต้องให้เป็นแพะรับบาปแทนตนซึ่งวิธีนี้เป็นวิธีที่สามารถกำจัดให้ เหลียงเหว่ยเหอเลิกลุ่ยเกี่ยวกับคนในบ้านตระกูลเจ้า และหากเหลียงเหว่ยเหอเป็นอีกคนหนึ่งที่ต้องตายก็เป็น การดีที่ตำรวจและทุกคนไม่สามารถรู้ความจริงได้เลยว่าท้ายที่สุดแล้วฆาตกรหรือผู้ที่อยู่เบื้องหลังการ วางแผนทุกอย่างนั้นเป็นคนที่อยู่ในบ้านตระกูลเจ้านั่นเอง

เพกา ภักธารักษ์สาวผู้มีความสามารถในการซ่อมแซมชุดกิ๊พ้าโบราณ จึงทำให้เธอเป็นที่ไว้วางใจและ ได้รับมอบหมายให้ไปทำหน้าที่ซ่อมกิ๊พ้าโบราณที่บ้านตระกูลเจ้า บทบาทของการถูกเป็นเหยื่อของเพกา คือ เธอเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับการสืบหาเรื่องราวการเสียชีวิตของสุคนธา จึงทำให้ฆาตกรต้องการที่จะ กำจัดและไม่สามารถปล่อยให้เพกาสืบหาเบาะแสได้ จึงพยายามขัดขวางและหาโอกาสที่จะทำร้าย “พยายาม ฆ่าให้เกลี้ยงเรื่องก็เพิกแล้ว แต่แกก็ไม่ยอมเลิก...ฉันจำเป็นต้องจัดการกับแก แต่แกดวงแข็ง...รอดมาได้ทุกที ทั้งแซนด์บอร์ด ทั้งห้องอบผ้า..ฉันต้องล่าปากยากเย็นในการวางแผน แต่ทำไม...ทำไมแกถึงรอดตายมาได้” (พงศกร จินดาวัฒนะ, 2555, หน้า 551-552) แต่ด้วยความสามารถและความฉลาดของเพกาทำให้ตัวเธอ สามารถเอาตัวรอดมาได้ทุกครั้ง อย่างไรก็ตามเพกาที่เป็นตัวละครที่สามารถสืบสวนเรื่องราวการเสียชีวิต ของสุคนธา และสามารถสืบหาตัวฆาตกรตัวจริงได้เป็นผลสำเร็จ

กล่าวได้ว่า บทบาทและหน้าที่ที่ผู้เขียนสร้างให้ตัวละครทุกตัวมีความสมจริง ทั้งตัวละครที่เป็น ผู้ช่วยนักสืบ ฆาตกร เหยื่อ และตัวละครที่เป็นนักสืบยังเป็นตัวละครเอกที่มีพฤติกรรมที่สอดคล้องกับความ เป็นนักสืบและทำหน้าที่ได้อย่างสมบูรณ์แบบ มีการแสดงพฤติกรรมและอารมณ์เสมือนบุคคลจริง มีความ เหมาะสมกับบทบาทหน้าที่ เช่น นักสืบเพกา มีบทบาทในการสืบหาสาเหตุการเกิดคดีการฆาตกรรมสุคนธา และสามารถคลี่คลายคดีได้ ผู้ช่วยนักสืบเหลียงเหว่ยเหอมีบทบาทในการช่วยให้ข้อมูลและเบาะแสเกี่ยวกับการ เสียชีวิตของสุคนธาและช่วยนักสืบเพกาหาตัวฆาตกร หวังลิ้มมีบทบาทในการสร้างปมปริศนาหรือเป็นผู้ก่อคดี ฆาตกรรม ทำให้เกิดความวุ่นวายขึ้น ส่วนสุคนธามีบทบาทในการได้รับผลกระทบจากการกระทำของหวังลิ้ม เป็นต้น ดังนั้นบทบาทของตัวละครที่ปรากฏให้เห็นนั้นจะทำหน้าที่และมีความโดดเด่นแตกต่างกันออกไป ขึ้นอยู่กับการจัดวางตัวละครของผู้เขียน และที่สำคัญสามารถจัดเนื้อเรื่องเป็นแนวสืบสวนสอบสวนได้อย่าง ลงตัว

สรุป

จากการศึกษาวิเคราะห์นวนิยายเรื่องกิ๊พ้า ของพงศกร จะเห็นได้ว่ากิ๊พ้าเป็นนวนิยายรัก ที่สามารถ ศึกษาในแนวสืบสวนสอบสวนแบบคลาสสิก กล่าวคือนักสืบใช้วิธีการสืบสวนสอบสวนคดีฆาตกรรมที่ เกิดขึ้นในเรื่อง โดยการหาหลักฐานประกอบกับการใช้ความสามารถและการวิเคราะห์ข้อมูลของตัวนักสืบเอง เพื่อหาสาเหตุและแรงจูงใจของฆาตกรในการก่อเหตุครั้งนี้ เนื้อเรื่องของ นวนิยายเรื่องนี้ มีการผสมผสาน

เนื้อหาเพื่อนำเสนอความลึกลับของวิญญาณ ความลึกลับซับซ้อนซ่อนเงื่อนงำของคติชาตกรรมโดยนำเสนอผ่านชุดผ้าก๊ีแฟ้ โดยมีความรักโรแมนติกของหนุ่มสาวมาช่วยสร้างสีสันให้เนื้อเรื่องชวนติดตาม ผู้เขียนนำเสนอข้อมูลบนพื้นฐานของความน่าจะเป็นไปได้ ทำให้ผู้อ่านคล้อยตามจากหลักฐานต่าง ๆ ที่มาสนับสนุนว่า ตัวละครเอก คือ เพกาสามารถค้นพบผู้กระทำความผิด แต่แล้วผู้เขียนก็หักมุมว่าไม่ใช่ฆาตกรตัวจริงครึ่งแล้วครึ่งเล่า ทำให้ผู้อ่านเกิดความสงสัยใคร่รู้ เป็นกลวิธีดำเนินเรื่องที่สร้างให้ผู้อ่านติดตามเรื่องราวอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ต้นจนจบ กระตุ้นให้ผู้อ่านเสาะแสวงหาข้อมูลเพื่อหาคำตอบประเด็นการเสียชีวิต ในการดำเนินเรื่องราวผู้เขียนมักสร้างความไขว้เขวให้ผู้อ่าน โดยสร้างให้มีตัวละครที่เข้าข่ายผู้ต้องสงสัยหลายตัว บุคคลผู้ต้องสงสัยเหล่านี้ต่างก็มีแนวโน้มที่จะเป็นผู้ก่ออาชญากรรมทั้งสิ้น ทำให้ผู้อ่านติดตามพฤติกรรมที่น่าสงสัยเหล่านั้น

หลังจากการเปิดเรื่องด้วยปมปัญหาเกี่ยวกับอาชญากรรม และมีตัวละครที่เข้าไปค้นหาความจริงแล้ว ซึ่งเป็นสิ่งที่สร้างความดึงดูดใจให้กับผู้อ่าน และสร้างความสนใจในการสืบสวนด้วยกลวิธีที่หลากหลาย แต่เมื่อผู้วิจัยได้ศึกษาตามกลวิธีของแนวสืบสวนสอบสวน พบว่านวนิยายเรื่องก๊ีแฟ้มีการดำเนินเรื่องที่นำเสนอในแบบ เรื่องการสืบหาตัวฆาตกรอย่างชัดเจน รวมถึงผู้เขียนมีเอกลักษณ์หรือลักษณะเฉพาะในการแต่งเรื่องแนวสืบสวนสอบสวน เห็นได้จากการวางโครงเรื่อง การดำเนินเรื่อง และการปิดเรื่อง อีกทั้งยังมีการแสดงความขัดแย้งระหว่างมนุษย์ด้วยกันเอง ทำให้เกิดเรื่องราวต่าง ๆ ขึ้น ความขัดแย้งในนวนิยายมีการเปิดเผยออกมาทีละน้อยเพื่อให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจถึงสาเหตุของการเกิดความขัดแย้ง นอกจากนี้การแสดงความขัดแย้งระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ยังเป็นการสร้างตัวละครต้องสงสัยให้ผู้อ่านได้ติดตามพฤติกรรมตัวละครนั้น ๆ จนกว่าเรื่องราวปริศนาจะเปิดเผย การดำเนินเรื่องในลักษณะนี้ ทำให้นวนิยายเรื่องนี้มีความสำคัญมากกว่าจะเป็นนวนิยายรักธรรมดาทั่วไป และยังมีการปรากฏของพิธีศพ นวนิยายก็ยังลึกลับซับซ้อนมากขึ้น กล่าวได้ว่า “พงศกร” มีความตั้งใจให้นวนิยายเรื่องก๊ีแฟ้ เป็นนวนิยายแนวโรมานซ์ หรือนวนิยายชุดผ้า และมีเรื่องของวิญญาณที่เหนือธรรมชาติเข้ามาเกี่ยวข้องและต้องการให้มีความโดดเด่นในแบบการสืบสวนสอบสวนคดีการฆาตกรรมที่เป็นปริศนาและมีเงื่อนงำ กระทั่งได้มีการคลี่คลายโดยตัวละครเอกของเรื่องผู้ทำหน้าที่เป็นนักสืบสามารถสืบหาข้อมูลและตัวฆาตกรในเรื่อง ทำให้คดีการฆาตกรรมครั้งนี้ไขปริศนาได้อย่างชัดเจน ซึ่งตัวนักเขียนทำให้นวนิยายเรื่องก๊ีแฟ้มีสีสัน สนุกสนาน น่าอ่านชวนติดตาม และมีความทันสมัย อีกทั้งทำให้นวนิยายอีกหลายเรื่องได้รับการตอบรับจากผู้อ่านเป็นอย่างดี

เอกสารอ้างอิง

- จิณณะ รุจิเสนีย์. (2554). *วิเคราะห์นวนิยายเหนือธรรมชาติของพงศกร*. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เจตนิพิฐ ท้าวแก้ว. (2559). *สถานภาพและบทบาทของตัวละครหญิง ในนวนิยายของพงศกร*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่.

ชไมพร พรเพ็ญพิพัฒน์. (2549). *คมความคิดในวรรณกรรมร่วมสมัย* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร:
สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.

นาฏอนงค์ พวงสมบัติ. (2554). *วิเคราะห์วรรณกรรมแนวสืบสวนสอบสวน ของ วินทร์ เลียววาริณ และ โยโค
มิโซะ เซชิ*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยนเรศวร.

สายทิพย์ นุกูลกิจ. (2543). *วรรณกรรมไทยปัจจุบัน*. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ,
ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก.

อรจิรา อัจฉริยะไพบูลย์. (2555). *นวนิยายเรื่องกึ่งเพ้า*. วารสารมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร, 9(2).

อังคณา สุขวิเศษ. (2544). *นวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน : อิทธิพลของชุดเชอร์ล็อก โฮมส์ ที่มีต่อชุดป๊าวโรต์
และนิทานทองอิน*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.